

Parlament kwestionuje wybór tej podstawy prawnej dokonany przez Radę, ponieważ na art. 349 TFUE nie mogą opierać się wszystkie przyjęte środki, lecz jedynie niektóre z nich, które polegają na odstępstwie od stosowania prawa Unii na Majotcie. Tymczasem zaskarżone rozporządzenie dotyczy również dziedzin z zakresu wspólnej polityki rybołówstwa i ochrony zdrowia publicznego, przy czym środki te nie są szczególnie uzasadnione strukturalną sytuacją gospodarczą i społeczną Mayotty.

Zdaniem Parlamentu, mając na uwadze różne przedmioty regulacji, sporny akt powinien zostać zatem przyjęty na podstawie art. 43 ust. 2, art. 168 ust. 4 pkt b) i art. 349 TFUE łącznie, a nie wyłącznie na podstawie ostatniego z wskazanych artykułów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 354, s. 86.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-133/14)

(2014/C 175/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, W. Mölls, i D. Martin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności dyrektywy Rady 2013/64/UE z dnia 17 grudnia 2013 r. zmieniającej dyrektywy Rady 91/271/EWG i 1999/74/WE oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2006/7/WE, 2006/25/WE i 2011/24/UE w związku ze zmianą statusu Majotty względem Unii Europejskiej ⁽¹⁾;
- utrzymanie w mocy skutków dyrektywy 2013/64/UE do czasu wejścia w życie nowej dyrektywy opartej na właściwej podstawie prawnej;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja żąda stwierdzenia nieważności dyrektywy Rady 2013/64/UE, która została przyjęta na podstawie art. 349 TFUE.

Komisja zarzuca Radzie przyjęcie owej dyrektywy, choć Komisja proponowała przyjęcie owego aktu w oparciu o sektorowe podstawy prawne, a mianowicie art. 43 ust. 2, art. 114, art. 153 ust. 2, art. 168 i art. 192 ust. 1 TFUE.

Komisja uważa, że zgodnie z celem zaskarżonej dyrektywy, art. 349 TFUE nie może być użyty jako ważna podstawa prawna. Ów art. 349 TFUE ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy chodzi o odstąpienie od zasady zastosowania prawa pierwotnego do regionów najbardziej oddalonych, jak ustanowiono w art. 355 ust. 1 TFUE. Tymczasem, sporna dyrektywa, jedynie dostosowuje prawo wtórne bez odstępstwa od traktatów, aby zareagować na sytuację powstałą w związku ze zmianą statusu Majotty. Interpretację tę potwierdza nie tylko brzmienie art. 349 TFUE, lecz również system podstaw prawnych traktatu, a także geneza owego artykułu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 355, s. 8.